

BOYUT

NİSAN
2021

İÇİNDEKİLER

NİSAN BOYUT 2021

Kapak Çizimi

Asya Ülger

Editörden	3
Eski Ben'e Özlem - Ela Nur Nalbantoğlu	4
Başlangıç - Ayşe Derin Beytekin	5
Anemon Röportaj - Elif Sude Yanık	6
Özgürlük veya Sorumluluk - Yiğithan Akkuş	10
Eski Günlerden - Elif Tuana Gökmen	12
Yeniden - Havin Ceren Gündoğan	14
Ayna Tutulan Günler - Nida Yalınbaş	15
Türkiye Kadın Dernekleri Federasyonu Başkanı Canan Güllü ile Kadın Hakları ve Yeniden Üzerine - Ekin Toker	16
Rüyalar Nerede Bulunurlar ve Ne İşe Yararlar - Ece Azra Aktürk	18
Benim Hala Umudum Var - Zeynep Bülbül	20
Rutün Düşüş - Melis Selek	21
Ferman-ı Âdâb - İrem Gözlükaya	22
Her Şey Bitince - Defne Bozkır	23
İyi Akşamlar Deutschland - Barış Kalaycıoğlu	24
Yeniden - Ece Azra Aktürk	27

Editör

Asya Ülger
Aslı Cihangir
Ayşe Zeynep Özbay
Alara Berru Kapdan

Danışman Öğretmen

Rafiye Duru Akman
Dilek Ünek

Boyut Yazar Kadrosu

Elif Sude Yanık	Alara Berru Kapdan	Alya Salan
Elif Tuana Gökmen	Yiğithan Akkuş	Ayşe Derin Beytekin
Çağan Yılmaz	Barış Kalaycıoğlu	Aslı Cihangir
Ece Azra Aktürk	Ekin Toker	Zeynep Bülbül
Melis Selek	Defne Bozkır	Ayşesu Özdoğan

Fotoğraf ve Resim

Sarp Gürel
Öykü Yağmur Özer
Zeynep Karahasan
Nikol Dağdeviren
Burçe Sevim

Zeynep Şener
Naz Esmer
Umut Harbalioğlu
Aslı Dilek Kılıç
İdil Sena Keskin

Layout Editörü

Öykü Yağmur Özer
Zeynep Karahasan

Yaratıcı Ekip

Zeynep Karahasan
Asya Ülger
Öykü Yağmur Özer

Konuk Yazar Olmak İçin

boyuttedebiyat@gmail.com

Editörden

"Ah yeniden başlamak hayata; çocukluğa, aşka ve sanata."

-Cahit Sıtkı Tarancı

"Bazen önemli olmamalı gidecek olan ya da gelmeyen. Çünkü bazen başlaman gerekir her şeye yeniden."

- Nazım Hikmet

Belki basık bir hücrede her sabah özgürlüğün düşüyle, belki de açık bir denizde bir dalganın ardından bir diğer dalgayla yeniden açıyoruz gözlerimizi. Bazı günler kara bulutlara kızarak, diğer günler bir hevesle baharı bekleyerek fakat ne olursa olsun her gün bir gün daha insan olmaya, yeniden yaşamaya uyanıyoruz. Bizden önce gelenlerin dertlerini, heveslerini, hayallerini paylaşıyor, tıpkı onlar gibi yeryüzünü arşınıyoruz. Bir adımın ardından diğerini atmaya öğreniyor, yürüyor, koşuyor, yol alıyoruz. İnsan olduğumuz için mücadele ediyor, umutlarla doluyor, beklemeyi öğreniyoruz. İnsan olduğu için atalarımız, yazıyı buluyorlar ve biz aynı hikayeleri asırlar boyu anlatıyoruz. Aynı anları tekrar yaşayabilmek için icat ediyoruz fotoğraf makinesini. "Yeniden"lere olan bu tutkumuzdan dolayı özlüyoruz birbirimizi.

Biz de bu sayıda hepimizin paylaştığı hislere, umutlara yeni bir anlatı sağlamak için yine kalemlere sarılıyoruz. Sizin de bizim yazarken keyif aldığımız kadar keyif almanızı ve tekrar tekrar açıp, yeniden okuyacağınız bir sayı olmasını umuyoruz.

Fotoğraf: Zeynep Acar

Eski Ben'e Özlem

Ela Nur Nalbantoğlu

Dışarı çıkıyordum.
Etrafıma bakıyordum.
O gülen suratlara,
Ağlayan çocuklara,
Yolda yürüyen insanlara.

Hep bana selam veren simitçi amcayı görüyordum.
Okuldan tanıdıklarımı bir kez daha görüyordum.

Çok şey yapıyordum.

Şimdi ben
Tekrarlarımın azaldığı
Yenidenlerimin yok olduğu
Her şeyin yeni olduğu bir zamandayım.

Benim yeniden yapmak istediklerim
Artık somut değil.

Kafam karışık.
Yeniden yapmak istediklerim selam vermenin
ötesinde.
Selam verirken yaşadığım sevinci hissetmek
istiyorum.

Yeniden istiyorum o heyecanı yaşamayı.
Ağlayan çocuğu gördüğümdeki hüznümü
hissetmeyi,
Eski duygulu halimi yeniden yaşamak istiyorum.

Bir yıldaki yenilikler ile
Eski yıllardaki tekrarlarımı özledim.
Her küçük detayın ne kadar büyük olduğunu fark
ettim.
Yaşadığım duyguları yeniden yaşamayı ne kadar
istediğimi anladım.

Yeniden yaşadığımı hissetmek istiyorum.
Tekrar. Tekrar. Tekrar.

Fotoğraf: Zeynep Acar

Başlangıç

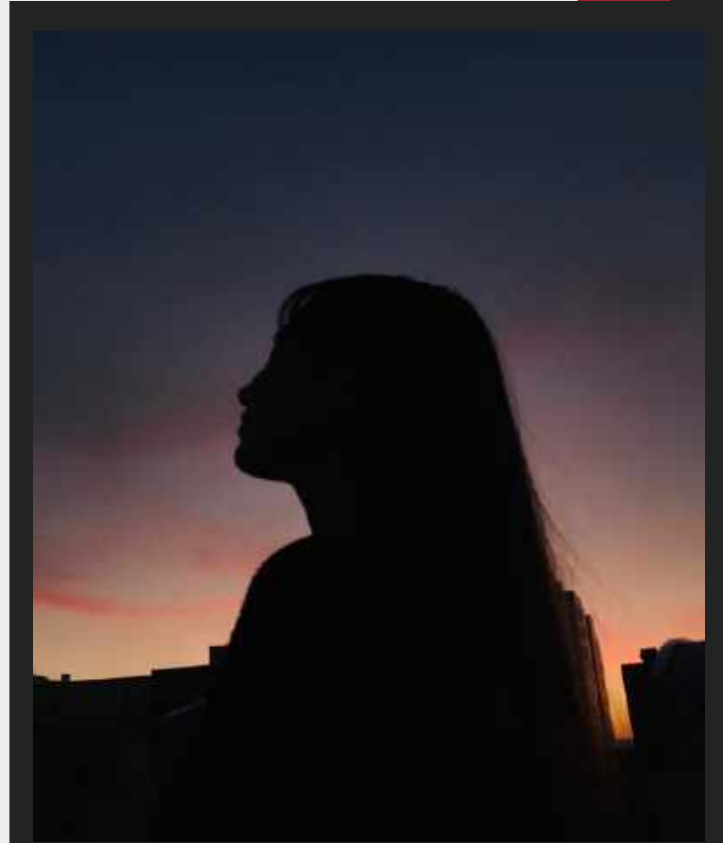
Ayşe Derin Beytekin

Konuşamıyorum, kimi zaman müthiş bir öfke kaplıyor bedenimi
Söyleyecek onca sözüm varken lügatımdaki bütün harfleri prangalara vuruyorum.
Duyamıyorum, zihnimdeki yapayalnız melodiye eşlik ederken kaybetmişim kendimi
Yağmurlar bile dargın bana, damlaların sesini duymaktan bile aciz hissediyorum

Yakalayamıyorum, avuçlarımdan arasından acısızca akıp giden zamanı
Saatin her bir uğultusu kaybolup giden kum tanelerinden ibaretmiş gibi
Unutamıyorum, perdede oynayan filmin her bir karesi birbirinin aynı
Gözlerimi kapatsam bile aklımın içinde hapsolmuş sahneler var gibi

Ama biliyorum, gece yıldızlarla boyanmazsa karanlığın rengine bürünmüş uçurum
Esareti bitsin diye her gece yeniden parlayan yıldızlar kahramanı onun
Yalnızca yıldızları göremeyenler gökyüzünü matemde sanmaya mahkum
Tek bir yıldızın ışığı bile sönmek bilmeden başlangıcı olabilirken her sonun

Ama anlıyorum, herkesin kendi yenideninin peşinde koşarkenki yolculuğu yaşam
Bütün yinelere inat kendi yenidenlerini kucaklayabilecek kadar cesurca koşmak
Yine yalpalasan da, yine düşsen de yine savrulsan da, yine yıkılsan da yaşam
Yeniden doğmak, yeniden gülmek, yeniden ağlamak, yeniden koşmak

Fotoğraf: Alara Berru Kapdan

Anemon Röportaj

Elif Sude Yanık

Elif hoş geldin. Öncelikle okuduğum bir eserin yazarı ile röportaj yapıyor olmak ve bu kişinin benim arkadaşım olması çok büyük bir gurur kaynağı, bunu belirtmek isterim. Başrolümüz kitap olsun istiyorum çünkü biliyorsun bugün pek çok kitabın yazarıyla konuşma şansımız olmuyor. Bu sebepten hemen izinle Anemon'u konuşmaya başlayalım.

Öncelikle şunu söylemek istiyorum: Bence kitapların ön sözleri çok kıymetliler ve bazı okurlar bakış açılarını etkilememesi adına okumamayı veya sonradan okumayı tercih etse de, ki bu bence çok haklı bir gerekçe, senin kitabının ön sözünün bizzat sana ait oluşu bizi onu okumaya sevk ediyor. Kaldı ki zannımca bu senin vaat ettiklerini duyduğumuz kısım. Diyorsun ki "anneler babalar, öğretmenler ve eğitimciler bu kitabı "neden sözümüzü dinlemiyorlar", sorularına cevap bulmak için; ergenlerse hem keyiflenmek hem de kendilerini ifade edebilmek için okumalılar."

Peki, gerçekten belli soruları cevaplama motivasyonuyla mı çıktı bu hikâyeler yoksa o bahsettiğin "öznel" fikirlerinin ışığında gelişen edimlerinin bir yansıması mı? Ne vaat ediyorsun, bir iddian var mı?

Yaşıtlarımızla çok fazla birlikteyiz ve aslında her zaman böyle derin konuları konuşmuyoruz. Sorunlarımızı akranlarımızla paylaşamıyoruz. Bu yüzden bu kitabı yazarken daha çok dile getirilmeyen ve yetişkinlerin bu yüzden yok zannettiği sorunları göstermek istedim. Amacım çözüm bulmak değil, kendi fikirlerimi söylemek ve burada böyle düşünen biri var, demekti. Herkesin bir fikri olduğunu düşünüyorum ve bu problemlerin bir şekilde konuşulması gerekiyor.

Hemen kitabın kurgusuyla ilgili de soracağım. Neden Zeynep Kömür aralara dağıtılmış, en son bölümdeki amaç tüm hikâyeleri ortak bir paydada toplamak mı?

Zeynep'in çocukluğu daha eskiye dayanıyor. Diğer gençlerle bir araya geldiğinde kendisi

bir yetişkin olarak karşımıza çıkıyor. İlk parça, Zeynep'in neyi sevdiğini ve bu ilginin başkaları yüzünden köreltildiğini anlatıyor. İkinci bölümde Zeynep'in arkadaşından ayrılmasıyla beraber bu ilgisinden de koptuğunu görüyoruz. En büyük isteğinden kopuşunu gençlik yıllarında görüyoruz. En son kısımda bu ayrılışın ömür boyu sürmüş olduğunu ve hayatından bu ilgiyi tamamen çıkarttığını anlıyoruz. Bunları ortak bir çatıda toplamaktaki amacım şuydu: herkes ya ailesiyle ya da bu tip seanslarla çözüm aramak için bir danışma sürecine giriyor. Ben de bu çözüm arayışının öznesini sıradan biri değil Zeynep yaptım ki tüm yaşanmışlıklarıyla Zeynep'in o kişi oluşunun bir manası olsun. O gençken danışma yoluna girmedi aslında ama onun da bir danışma yoluna girmesi gerekiyordu. O yüzden yetişkinliğinde sadece çocukların değil kendi sorunlarıyla da yüz yüze gelmiş oluyor.

Kurguya bir soru daha. Niçin hikâyelerin ardından direkt denemeler geliyor. Amaç yine konular arası ilişki kurmakta mı yatıyor?

Hikâyelerde, o konuda söylemek istediklerimi anlattım. Ama hikâyeler o kadar direkt anlatılar değil, denemeleri bu yüzden hemen hikâyelerin ardına koydum. Öyküler bir giriş gibi oldu, karakterle tanıştık; denemeyle birlikte o kişinin hislerini, benim fikirlerimi benden duymalarını sağladım. Bir kişi bile benim hikâyemde anlattığım şeyi yaşadıysa ve bu kitaba denk düştüyse benim ona seslenme fırsatım olmuş oluyor, bunu yapmak istedim. Söylemek istediklerimi belki tam da şu an kitabım bir başkasına söylüyor, bu çok büyük bir şans.

Şimdi hikâyelere dönmeye başlıyoruz. Zeynep Kömür 'de diyorsun ki "hayalleri de parçalanmıştı." Sence gençler bugün hayallerini neden parçalıyor, bunun etkisi dönemden mi, ailelerden mi, akranlardan mı? Bunu sen de yaptın mı?

Bunu yapıyorlar çünkü hayallerine ulaşma motivasyonu giderek azalıyor. Hayallerine ulaşmak için hazzın ne kadar fazlaysa, o anda mücadele ettiğin şeye daha sonra tekrar başlama veya asla başlamama gibi fevri kararlar verme ihtimalin de

o kadar artıyor. Yetişkinliği, ilerideki zorlukları ön göremiyorlar. Ben direkt bu şekilde yaşamadım, yazdığımı yırtmadım. Dokümanlarımı silmedim ama şu anda sahip olduğum yazma hırsıma belki daha önce kavuşabilirdim. Olmadı, çünkü bana nasıl yapabileceğini söyleyebilecek biri yoktu. Ortaokul dönemime baktığımda yazma sürecim çok dalgalı, düzensiz ilerledi. Bana yaptığım şeyin kıymetini hatırlatacak kimse yoktu. Ben kendimi motive ettim ama bu böyle gelişmeseydi belki tamamen vazgeçebilirdim de.

İlk hikâyeye istinaden sormak istiyorum. Orada bir ceza anlatısı yapıyorsun. Bugün sence ergenlerin hayatında ceza ne düzeyde var olmalı veya olmalı mı? Caydırıcılık aileler için bir hedef mi ve bu cezayla mı sağlanmalı? Yeterli ceza niçin gerekli? Öyküdeki kız gibi mi düşünüyorsun?

Cezayı belirlerken göz önüne alınan şu oluyor: Ceza verdim, gözleri korktu. Ama gençler ceza alınca davranışlarını düzeltmiyorlar. Yetişkinlerin ben ceza veriyorum demek yerine ben bu çocuğu gerçekten değiştirebiliyor muyum, sorusunu sorması gerekiyor. Ceza işliyor diyebilmek için kişiyi ikinci defa aynı şeyi yapmaktan alıkoyuyor olması gerekiyor.

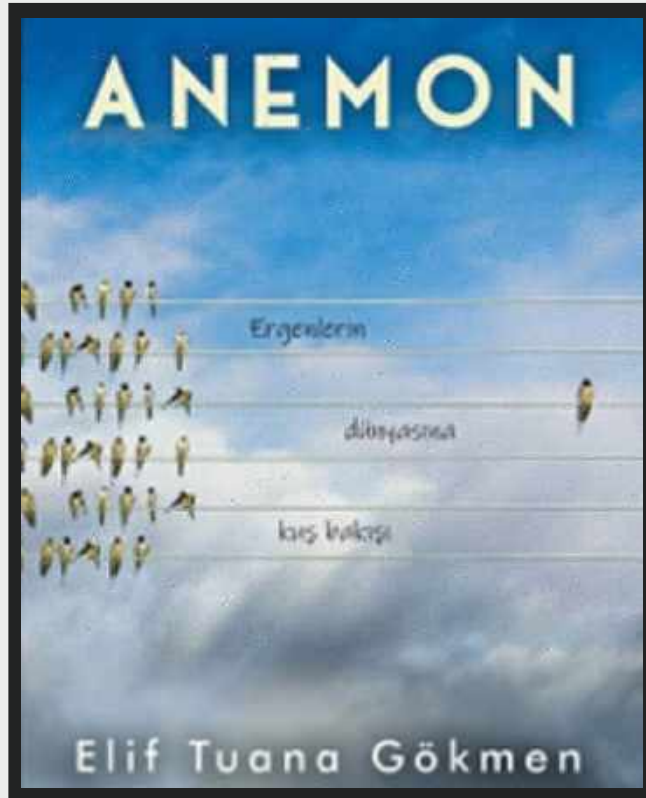
Hayat trenini yakalamak gençlerle mümkün, diyorsun. Peki, biz yetişkinlerden ümidi neden kestik? Ergenlere böylesi bir umut büyük bir yük değil mi?

Bunu gençlere yüklememin sebebi şu: Yetişkinler bir gencin yaptığı bir yanlışın toplumsal etkisinin farkında değiller. Çünkü bu onlara öğretilmemiş. Şu andan itibaren bize o yüzden şunun söylenmesi lazım: Sana öğrettiğimiz erdemler aslında tüm toplum için. Tüm gençlere bu sorumluluğu dağıtıyoruz aslında. Eğer 10 yıl sonranın mutluluğunu istiyorsak o yükü taşıyacağız.

Bir de şöyle bir durum söz konusu. Her genç bunu kavrayacak bilinçte değil ama çoğu bence bu sorumluluğu gayet de taşıyabilir. Örneğin yalan söylemek her zaman kolay olandır ve siz çocuğa bu fırsatı verirseniz bunu seçer. Bu onların bilinçsiz olduğunu göstermez. Onlara sunulan seçeneklerin yanlış olduğunu gösterir.

Ve çok önemli gördüğüm bir diğer nokta. Kitapta anoreksiyaya yer veriyorsun. Anoreksiya, bulimia, aşırı yemek yeme, obezite ve diyabet gibi rahatsızlıklar maalesef ergen grupta çok rastlanıyor. Bunu neden işlemek istedin? Bu ideal görüntü algısı ne zamandan beri var sence ve sana hangi noktada dokundu?

Bu beden algısı benim için çok önemli bir şey.

Ben bunu küçüklükten beri yaşıyorum. Sosyal medyadan çok etkilenen bir kesim var, onlar daha da fazla etkilenmeye meyilli oluyor. Ben bunu yaşamamış olsam da işlerdim ama daha çok etkileniyorum tabii TV'de vs. görünce. Siz hayatınızda en çok barışık olmanız gereken kişiye, kendinize küsüyorsunuz. Bu çok acı. Başkalarının etkisi yüzünden kendisine kızıp küsmek birine zarar verecek en büyük şeylerden biri bana kalırsa. Beden bizim bir noktaya kadar oynayabileceğimiz bir şey ve böyle bir konuda da elimden bu kadarı geliyor, diye hayatı kendine zindan etmek çok üzücü.

Bu bence hep vardı. Hala izliyoruz geçmişten günümüze güzellik algısı vs. gibi şeyleri. Şu an bunun patlamış olması sosyal medyadan kaynaklanıyor. Bu bence yapılan bir dedikodunun daha geniş boyutta gerçekleşiyor olmasına benziyor. Mesela, benim bedenim çok güzel, sen bir de kendininkine bak demek gibi. İnsanlar sosyal medyada hem kendilerini mükemmel gösteriyor hem de diğerlerinin böyle olmadığını büyük iddialarla kanıtlamaya çalışıyorlar. Söz konusu sadece photoshop değil, sürekli mutlu ve neşeli haller dönüyor ekranlarda. Üzgün halimiz bile yalan. Bu yüzden insanlar gerçekleri fark edemiyor. Bir şey paylaşırken, örneğin zayıflığı överken zayıf olmayanların bundan nasıl etkilenebileceğini göremiyorsun. Kimse bundan birilerinin zarar görebileceğini; karşı taraf da mükemmel zannettiklerinin aslında mükemmel olmadığını idrak edemiyor. O yüzden bazen sosyal medyadan kopup sokaktaki gerçek insanlara bakmak gerekiyor.

Zaten anlatıyorsun ön sözde bu kitabı sınav döneminde yazdığını ve senin için en stresli günlerde meydana çıkardığını. Kitapta bir hikâyesi var bunun ama olumsuz bir aile çocuk ilişkisiyle karşı karşıyayız. Başarı gençlerin aileleri için bir karşılaştırma kriteri ve sen de bunu ele alıyorsun. Sence başarı nedir peki? Bugün sahip olduğun şartlara erişmek için sen de kendini "istenen" başarı kriterlerine getirmek durumunda kalmış bir öğrenci olarak ailelerin tutumunu nasıl değerlendiriyorsun? Sınav gerçeği ve çocuğun potansiyeli neden çatışıyor?

Ben başarıyı şöyle çiziyorum. Örneğin bir çocuk ilk kez yürüdüğünde, yürümek harika olduğu için değil, o çocuk için yürümek büyük bir şey olduğun için alkışlıyorsun. Başarı çok değişken

bir şey. Kime göre, neye göre? Şu an bunun bir kriteri var bizim sistemimizde. Sen başarılı olma şansını elde edebilmek için bile, bakın başarılı olma demiyorum, başarılı olma şansını elde edebilmek için bile hayatındaki geri kalan çoğu şeyi bırakıyorsun. Sporunu bırakıyorsun örneğin, emek verdiğin şeyleri sırf sınav için bırakıp bozuyorsun. Arkadaşlarıyla iletişimin, ailenle iletişimin kopuyor. Akademik olarak belki başarılı oluyorsun ama aslında sınavla akademik anlamda bile gelişmiyorsun. Belli kalıpları ezberleyip stresi yendikçe kazanıyorsun aslında, sınav notlarıyla kazanmıyorsun. Başarı bu kadar kalıplaşmışken ailenin de bu kalıba uyması çok yaralayıcı bir şey. Şunu anlayabiliyorum. Ben de başlarda sınav motivasyonuna girmemiştin. Böyle bir çocuğu motive etmek başka bir şey, zaten motive olan bir çocuğa baskı yapmak başka bir şey. Çabalayan bir çocuğa bu kadar mı bu muydu, diye soramazsınız. Sizin en büyük heyecanınız, emeğiniz küçük görülüyor. Aileler kendilerini başka ailelerle kıyaslıyor, bu durumu bu da tetikliyor. Benim ailem böyle olmadığı halde ben bu yetersizlik duygusunu tattım. Sen kendini süreçteki emeğine değil, son sonuca göre değerlendiriyorsun. Bu stresin içinde ailenin de senin üstüne gelmesi dayanılmaz bir şey. Ben süreci mutlu tamamladım ama bu kadar iyi tecrübe edememiş tanıdıklarına bakınca, korkuyorum. Hayatımdan bir yıl çalınmış gibi hissedirdim. Yılın başında çocuğu bir pelüş oyuncak gibi motive edip, şişirip başaramayınca bir şey olmaz, diyerek bir balon gibi patlatıyorsun. O an sınav mağduriyeti başlıyor işte. Başarı çok daha bireysel değerlendirilmeli, başarıyı tanımlamak yerine.

Bu soruyu çok önemsiyorum, bence bir güven sorunu var, çağımıza özgü değil ama halen devam ediyor, hem de artarak. Aileler çocuklarına neden güvenmiyor? Haklı oldukları noktalar var mı? Ve daha önemlisi gençler akranlarına niye güvenmiyor?

Güveniyorum, diyorsun ama bir durup düşünüyorsun, hangi senaryo gelirse gelsin durup düşünüyorsun. Bu güvensizliği gösteriyor. Orada çocuklarını etkileyen bir faktör olduğunu düşünüyorlar ama bunu dile getiremiyorlar. Çocuklar bugün aileleriyle her şeyini paylaşmıyor. Ortaya çıkmayan çok detay kalıyor. O yüzden günün sonunda şu cümle kuruluyor: Belki de, olabilir. Bence en doğrusu her şeyin paylaşılabilceği

bir güven ortamı oluşturmak. Çünkü şu an aileler davranışlarının çocuk üzerindeki etkilerinin farkında değiller. Örneğin anne baba yorgun oluyor, o anlık konuşmuyorlar, sofraya oturmuyorlar çocukla. İşte bu koşurmacada yaşanan iletişimsizlik güven ortamını kırıyor. Bu aile-çocuk ilişkisinde de böyle, ebeveynlerin kendi ilişkilerinde de böyle.

Gençlerin birbirine güvenememesinin sebebi her şeyi sadece kendilerinin yaşadığını zannetmeleri. Anlattığında birinin seni anlamasını beklerken oluyor ya öyle şeyler, gibi tepkilerle karşılaşılıyor ergenler. O yüzden tek başına, yalnız hissediyorlar. Oysa aynı acıyı yaşamış insanlar bence birbirlerini daha rahat anlayabilirler. Ama sorun, bu gençlerin bir araya gelemiyor olması.

Fotoğraf: Zeynep Acar

Özgürlük veya Sorumluluk

Yiğithan Akkuş

Kimsenin neden ses çıkarmadığını anlayamıyordu. "normale" dönünce hiçbir şey değişmeyecekti. İnsanlar yine ne kadar sıkıcı ve berbat hayatları olduğundan dem vurmaya devam edecekti. Evet, geçirdikleri dönem alışılmamış bir dönemdi, fakat bu çölde yaşayıp nefret etmek, sonrasında kutuplara gidince çölü özlemeydi. Neden ılık bir bahar günü ağaçların arasından denizi izlemek varken çöl veya kutuplarda yaşamak isteyesin ki? Evde tıklı kaldıktan sonra herkes eskisi gibi işine, okuluna gidecek, sonrasında yine evlerine gidip yemek yiyecek, hayatlarının ne kadar kötü ve tekdüze olduğu hakkında konuşacak ve evde ne yapıyorlarsa onu yapmaya devam edeceklerdi. Tabii ki hasret de etkiliydi bu düşüncelerde ama "E be insanlar bu kadar memnuniyetsizseniz niye önceden ses çıkarmıyordunuz da şimdi ses çıkarıyorsunuz?" diye düşünmeden de edilemiyordu. Bu düşüncelerle arabasına bindi ve yola koyuldu. Her şey yeniden başlıyordu, evet. Mükemmel ötesi harika olacak hayatımız, kötü sezonun final bölümünü yayınlıyordu. O sırada yolda yürüyen meslektaşını gördü. Onu bu bulutlu günde evine bırakmaya karar verdi. Kornayı çaldı ve içeri gelmesini söyledi telefonla konuşan arkadaşına. Arkadaşı el işaretleriyle geleceğini ima etti ve yan koltuğa oturdu. Yüzünde bir sırıtışla arkadaşının telefonda ne konuştuğunu anlamaya çalışıyordu fakat her konuşmada kullanılabilecek sözler çıkıyordu ağzından: Aynen, evet, hıhı, kesinlikle, ya şöyle, iyi, harika gibi gibi. Sonunda konuşması bittiğinde kendisini evine götüren arkadaşına nasıl olduğunu sordu.

-Her zamanki gibi. Ne bir eksik ne de fazla.

-Hı iyi.

-Mutlu musun?

-Evet de neden?

-Ben değilim de ondan.

-Niye? İşin var gücün var evin var paran var?

-Evet de başka neyim var? Bunlarla ne yapabilirim? Vaktim yok, hobim yok. Herkes bu dönem bittiği için seviniyor ama hiçbir şey değişmedi.

-E evden çıktık ya bak normale geri döndük.

-Tabii ne demezsin. Aynı şeyler farklı yerlerde.

-Ya bak şimdi virüs bitti, terfi alacaksın, daha fazla paran olacak...

-Sonra?

-Sonra yeni bir ev alırsın, daha yeni eşya alırsın, yine terfi alırsın, yine daha iyisi.

-Param var, her şeyim var fakat zevk almıyorum.

-Niye?

-Çünkü çalışmaktan başka bir şey yapmıyoruz.

-Televizyon izle!

-Televizyon izleyeceğime çöplükte yatarım daha iyi!

-Neden?

-Ne demek neden?

-Bak çok güzel diziler var ba...

-Televizyon iz-le-meem. Hepsi saçma geliyor.

-Niye?

-Ne demek niye?

-Bak televizyona ne güzel diziler var! Her akşam haber var, her çeşit dizi va...

-Dizileri cidden izliyor musun? Haber de iyi bir haber olsa bir kere keşke...

-E o zaman telefona bak!

-Telefon bütün gün elimizde değil mi birader?

-E o zaman ne?

-BİTTİ BU İŞ yarın işe gitmiyorum doğaya gideceğim!

-Doğada ne var?

-Puhahaha. Sen git yarın işe ben gelmiyorum. Arama sorma boşuna, herkes kendi yoluna!

-Gideceksin!

-Kim diyor?

-Gitmen lazım!

-Niye?

-Para nasıl kazanacaksın?

-Bir gün için işten atılacaksam hiç çalışmayayım daha iyi!

-E bir bahane bul o zaman!

-Peki.

Yolun geri kalanında sessizce oturdular. Her ikisi de kendi düşünce alemine dalmış gibiydi. Sonunda arkadaşının evine ulaştılar. Kendisi arkadaşına teşekkür edip evine gitti. Evine doğru çıkarken arkadaşının belki de haklı olabileceğini düşündü. Kendisinin en son ne zaman mutlu olduğunu bilmiyordu. İş dışında sevdiği hiçbir şey yapmadığını fark etti. Evet, işini severek yapıyordu ama iş hayattaki tek gerçeklik miydi?

Evren bile 4 boyutluyken insanlar neden tek boyutluydu? Daha sonrasında, dünyanın işlenmesi için herkesin bir fedakarlık yapması gerekiyordu. Yaptıkları fedakarlıklar sistemin ilerlemesine yardımcı oluyordu. Eğer bir zincir kopsa, yapılabilmesi için yıllar harcanan bu sistem bir tuğlası yanlış çıkarılırsa yıkılacak Jenga gibi devrilecekti. Bu hisle birlikte evinin kapısını çevirdi ve her gün ne yapıyorsa yine onları yaptı, yeniden.

Ertesi gün işe vardığında arkadaşı ortalıkta görünmüyordu. Arkadaşı her ne kadar sinirli olsa da sorumluluklarını aksatmayan bir şahsiyetti. Patronları genelde geç kalan birisi olduğunda gergin olurdu fakat kendisi şu an çok sakindi. Bu da onun şüphelerini artırdı. Patronundan izin aldı ve gerekli bir dosyasını unuttuğunu söyledi. Patronu kaşlarını çattı ve ilaçlarını içip içmediğini sordu. İçtiğini söyleyince patronu kendisine yarım saat verdi. Hemen arabasına bindi ve arkadaşısını aramaya gitti. İlgüdüleri ona göle doğru gitmesini söylediğinden göle doğru sürdü. Göl, etrafında yürüyüş yollarının bulunduğu, insanların bazen yürümeye geldiği tenha ve sevimli bir yerdi. Neden olduğunu bilmediği bir şekilde arkadaşının orada olduğuna sıkı sıkı inanmıştı. Neyse ki yanılmadı. Arkadaşı orada balık tutmaktaydı. Yanına yaklaştı ve oturdu.

-Merhaba.

-Merhaba.

-Dün beni bıraktığın için teşekkürler.

-Ne demek.

-...

-E, neden geldin?

-İşe gelmen lazım.

-Gelmeyeceğim.

-Neden?

-Çünkü başka bir işim var.

-Ne gibi?

-Balık tutmak, zamanımı daha yararlı işlere harcamak gibi!

-Bunu yanında sorumluluklarını da unutursun tabii ki!

-Ne sorumluluğu?

-Sen çalışmazsan hasta ailene kim bakacak, kim para kazanacak?

-Umrumda değil, her koyun kendi bacağından asılır!

-Sen bencil bir ahmaksın, başka bir şey de değil!

-Sense başkaları için çalışmaktan başka hiçbir görevi olmayan kölesin!

O sırada oradan geçen insanlar bu tuhaf şahsiyetin niye kendi kendine bağırıldığını düşünüyorlar ve ona ters ters bakıyorlardı.

Eski Günlerden

Elif Tuana Gökmen

“Haydi, çocuklar! Kahvaltı hazır.”

Esra Hanım bir yandan bahçedeki masayı kurarken bir yandan balkonda birbirleriyle güreşip kavga eden oğlanlara sesleniyordu. Kahvaltı masasında yok yoktu. Normal sabahların kahvaltı masalarının aksine çok daha renkli, ağız sulandıran ve dikkat çekiciydi. Tereyağlı ballar, çeşit çeşit peynirler; acılı, biberli, tatlı ezmeler... Sıcacık gözlemeler duruyordu masanın sağ köşesinde, bir diğer tarafta da koca bakır tavada bol sucuklu göz yumurta. Yeni demlenmiş çaydanlık bir tarafta fokurduyor, çocuklar için yan tarafta ayrıca kurulmuş küçük masanın etrafına tabureler sıralanıyordu. Her zamanki bayram sofralarındandı. Her şey aynıydı diğer yıllara kıyasla. Yalnızca farklı olan şey, son iki yıldır görüşmemenin verdiği derin özlemdi.

Annesinin sesiyle kafasını kaldırdı Mehmet. Balkonda bir curcuna vardı. Beş tane erkek çocuğu birbirlerine yastık fırlatarak, güreşerek ve avazları çıktığı kadar bağırarak tepiniyorlardı. Topladıkları şekerler bir kenarda devrilmiş, poşetlerinden kurtularak yere serilmişti. Bayram sofrasından kalkar kalkmaz hemen balkona geri dönüp koca poşetin yarısını bitireceklerdi. Dikkatli de olacaklardı tabii ki. Önlerinde köyde geçirecekleri iki gün daha vardı. Sakin olmalı ve şekerlerini son güne de kalacak şekilde ayarlamalıydılar. Hatta biraz daha dikkatli olurlarsa şekerler sonraki günlere de kalır, köyden eve yapacakları uzun yolculukta kalanları yiyebilirlerdi.

Onlar sabah ezaniyle birlikte kalkmanın verdiği enerjiyle oradan oraya zıplarken Mehmet, bir elinde kalemi bir elinde günlüğüyle kuzenlerini izliyordu. Beş yıldır-okuma yazmayı öğrendiği ilk günden beri- her bayram üç gün boyunca erken kalkıp kahvaltıda önce o ilk heyecanını, sevincini elinden geldiğince kâğıda dökmeye çalışırdı. O ve ailesi köyünden uzak, yeşilliğin neredeyse yok denecek kadar az olduğu bir şehirde, bütün kuzenlerinden uzak bir yerde yaşıyordu. Onlarca gökdelenin olduğu bir sitede hiçbir arkadaşı edinemedi öylece okuldan eve, evden okula gidip duruyordu. Hatta yaşadıkları karantina yüzünden

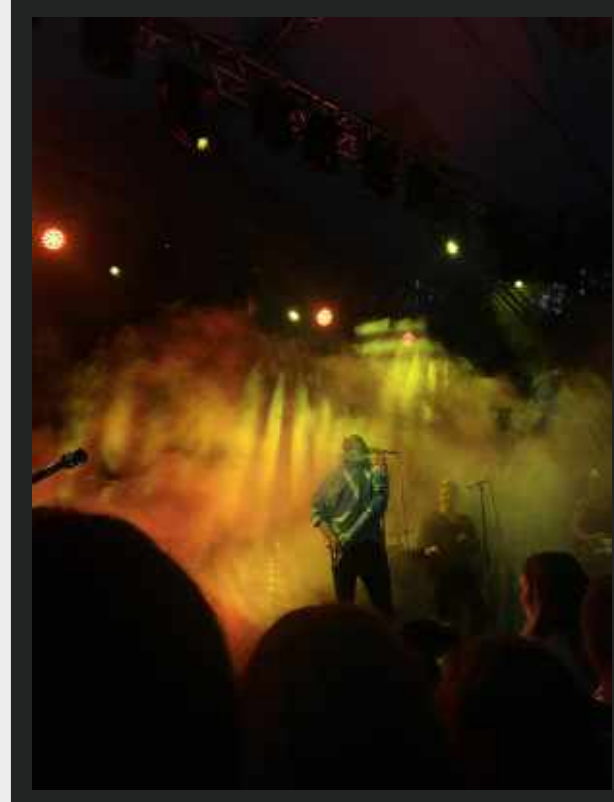
son iki senedir okula da gidemez olmuştu.

Karantina günlerinde sadece okuldan ayrı kalmamıştı Mehmet. Son iki senedir ne bir bayram için köye gelmişlerdi ne de kuzenleriyle bir görüşme fırsatı olmuştu. O yüzden her bayram sayfalarca yazacak şey bulunduğu günlüğünün karantina senelerine ayrılmış sayfaları iki yıldır bomboş bir şekilde duruyordu. Annesi onlara seslendiğinde ise en son bir şeyler karalamış olduğu sayfayı okuyordu.

11 Ağustos 2019
Sevgili Günlük,

Yine bayram gelip çattı. Yine köydeyim. Ucunu kemirdiği kalemini günlüğün arasına koydu, kapağını kapattı. Oturduğu koltukta yanında duran yastığı, yerde debelenen kuzenlerine fırlatarak aşağı inmelerini gerektiğini söyledi ve hızla merdivenlere koştu.

Bahçeye kurulmuş kahvaltı sofrası kalabalıktı. Çocuklar da aşağı inince iyice gürültülü hale gelen

Fotoğraf: Zeynep Acar

bahçenin tam ortasında duran geniş masanın çok özenle hazırlandığı ve hazırlanmasının uzun sürdüğü kusursuz görüntüsünden belli oluyordu. Herkes masaya yerleştiğinde anneanne en başta oturuyor, çocuklar da ellerinde çatalarla tabaklarına koyulacak yumurtayı bir an önce mideye indirip şeker poşetlerinin başına geçmek istiyorlardı.

Bu anı tekrar yaşamak için iki yıl beklemişti ailenin her bir üyesi. Dile kolay ama iki yıldır bir araya gelemiyorlar, bayramda aynı masada çay içip sohbet etmenin özlemini çekiyorlardı.

“Ay, eğer şu doksan yıllık ömrümde öbür tarafa geçmeyip de” diye bir kahkaha patlattı anneanne. “Allah’ın virüsünün bizi ayırdığı iki yılda ölürseydim çok gülerdim.”

Anneanne bu yıl doksan birinci yaşına girecekti. Mehmet kendisini bildi bileli anneanne, bir türlü vefat etmemesiyle ilgili espriler yapardı. Her seferinde masadaki herkes bir “tövbe estağfurullah” çekse de anneanne o kadar eğlenirdi ki bu söyledikleriyle, masadaki herkesin suratında istemsiz bir gülümseme olurdu. Mehmet içten içe, yaşlı kadının bunu yapmasının sebebinin gerçekten bir gün onu kaybettiklerinde buna üzülmemeleri için olduğuna inanırdı.

Muhabbet uzadıkça uzadı sofrada. Karınları çoktan doymuş, artık herkes keyif çaylarını yudumluyordu. Bu sıkı bayram sofrası muhabbetine çay dayanmamış, Mehmet’in annesi kalkıp da bir kere daha çay demlemişti. Kahkahalar bir yükseliyor bir alçalıyordu.

Çocuklar, tabaklarına koyulmuş gözlemelerin son lokmalarını ağızlarına attıklarında yutmayı beklemeden hızla merdivenlere koştular.

“La Murat, beklesene beni!”

“Kemal, eğer poşetimden bir şeker bile alırsan çok kötü olur bak!”

“Yavaşlayın, hey!”

Terliği ayağından çıkan Tahir, seke seke diğerlerinin arkasından koştu.

Beş heyecanlı çocuk yere oturup koltuk altlarına şeker poşetlerini aldılar. Her biri bağırarak

aslında en çok şekerin onun poşetinde olduğunu iddia ederken Mehmet tekrardan köşede duran koltuğa oturmuş ve arasına kalemini koyduğu günlüğünü yeniden açmıştı. İki yıl sonra yeniden. Arkası ısırılmış kurşun kalemle uzun bir aradan sonra tekrar boş sayfaları doldurmaya devam etti.

9 Temmuz 2022

Sevgili Günlük,

Yıllar sonra tekrar görüşmek harika! Yine bir bayram daha geldi. Biliyor musun? Bunun bu kadar güzel bir şey olduğunu şimdi anlıyorum.

Fotoğraf: Alara Berru Kapdan

Yeniden

Havin Ceren Gündoğan

Yeniden güneş doğduğunda,
Doğa tekrar uyandığında
Küçük bir çocuk gibi
Umut yeşerir içimde.

Yeniden başlasak her şeye.
Devam etsek doğrularımızla,
Yanlışları öğrenmiş bir şekilde.
İlerlesek daha güzel bir geleceğe.

Yeniden öz eleştiri yapalım,
Ama kendimize acımadan.
Bakalım aynadaki halimize,
Görüntüyü çarpıtmadan.

Yeniden eğitim çocukları,
Doğruyu yanlış gösterelim.
Sevmeyi,saymayı öğretelim,
Ama en önce insan olmayı.

Fotoğraf: Sarp Gürel

Ayna Tutulan Günler

Nida Yalınbaş

İçinde bulunduğumuz bu dünya bir yıldır bir kâbusun içinde savrulup duruyor. En kötüsü de bu kâbusu ikinci kez yaşıyoruz. Kâbusun ilk kısmı bir belirsizlik içinde geçti, herkes "Nedir bu COVİD-19?" sorusuyla aylar geçirdi ve tam o kâbus bitiyor dedik ve kemeri biraz gevşettik, keşke yapmasaydık. Acısı şimdi çıkıyor kâbusun ikinci kısmı devam ediyor ama hiçbir şey eskisi gibi değil daha berbat durumda. Her şey daha sıkıcı, herkes isteksiz, kimse hayattan zevk almıyor sadece nefes alıp verdikleri için yaşıyorlar. Günler birbirlerine ayna tutuyor, birbirlerinden farksız tekrar ediyor. Sabahları alarmların sevimsiz sesiyle mutsuzluğa uyanıyoruz. Bir yıldır kısır döngüde gibiyiz. Bugün aynı evin içinde geçirdiğim kaçıncı gün hatırlamıyorum, altmışıncı günden sonra bıraktım saymayı. Çok sıkıldım artık aynı şeyleri yaşamaktan aynı yatak, aynı koltuk, aynı dört duvar, aynı yalnızlık; her şey aynı, tıpkısının aynısı. Her gün yataktan kalkıyorum ve belki bugün bir şeyler değişir umuduyla ama aynaya baktığımda günden güne çöken birini görüyorum. Gözlerimin altındaki morluk, umutlarım gibi günden güne daha da koyulaşıyor ve derinleşiyor. Herkes gece uyumayıp telefonla falan oynadığım için geç yattığımı düşünüyor ama yanılıyorlar, ne yaşadığımı bildiklerini sanıyorlar ama aslında hiçbir fikirleri yok. Her gece yarın acaba annemden mi yoksa babamdan mı pozitif sonucu gelecek korkusuyla binbir türlü senaryo yazıp oynatıyorum kafamda. Birinden birine bir şey olursa kardeşlerime kim bakacak endişesiyle gecenin bir yarısına kadar ağlıyorum ama her sabah hiçbir şey olmamış gibi yeniden bir umutla kalkıyorum çünkü kardeşlerimin buna ihtiyacı var. Aslında buna değil kardeşlerimin anne babaya ihtiyaçları var ben onlara yetemiyorum. Nasıl yeteyim? Bir yandan okul, ders, sınav stresi bir yandan çocuk bakmak ben daha on altı yaşındayım. Dışarda arkadaşlarımla buluşmam ve hayatımda hatalar yapmam gereken yaştayken ben kendime ebeveyn rolü biçiyorum. Bunun doğru olmadığını farkındayım ama elimden bir şey gelmiyor. Bir gün daha bitiyor ve işte ben de bu deftere yeniden umutla başlayıp çaresizlikle bitirdiğim günlerimden birini yazıyorum. Daha umutlu günler yazmak dileğiyle, hoşça kal sevgili günlük.

Fotoğraf: Alara Berru Kapdan

Türkiye Kadın Dernekleri Federasyonu Başkanı Canan Güllü ile Kadın Hakları ve Yeniden Üzerine

Ekin Toker

İlk sorumuzla başlayalım: Kadın haklarını savunuyorsunuz, Türkiye Kadın Dernekleri Federasyonu'nun başkanımanız ve uzun zamandır da bu işi yapıyorsunuz; yolculuğunuz nasıl başladı, nasıl şu an olduğunuz yere geldiniz bize biraz bahsedebilir misiniz?

İçinde büyüdüğünüz aile size verilmiş bir hediye. Dokuz yaşımdan beri kız çocukları okusun diye projeler yapan bir ailede büyüdüm ben. İlk olarak beni bu tip insan hakları, kadın hakları için çalışmaya teşvik eden annem, ikinci olarak başucumdaki Virginia Woolf'un "Kendine Ait Bir Oda" adlı kitabı bana yol gösterici oldu. Ekonomi okumak istiyordum ve Ankara'da okudum, Ankara'dayken Afet İnan'ın kurduğu derneği aradım. Ben 18 yaşında onların kapısını çalınca şaşkırdılar çünkü o zamanlar bu tip sorgulamalar, bir hayat geçirip, emekli olunca yapılmaya başlanırdı. Eninde sonunda, birkaç yıl içerisinde, Kadının Sosyal Hayatını Araştırma ve İnceleme Derneğine üye oldum. Hala da oraya üyeyimdir, hiç üyeliğimi almadım. Orada benden önce yol yürümüş, engelleri aşmış kadınlardan öğrendim ve zamanla orada yükseldim ve yükselmeye devam ettim. Federasyon başkanı oldum, uzun, yorucu ama bir o kadar da başarılı, artık kendine gençken verilmeyen şansları, şu an gençlere veren bir yolculuk oldu benimkisi ve bütün bu zorlukları, yorgunlukları, engelleri bir daha yaşar mısınız diye sorarsanız da, evet, evet yaşardım.

Siz gençlerle de çok çalışıyorsunuz, hatta aktivistliğe de gençken başladınız, şu anda, özellikle pandemi gibi koşullarda bu tip işler yapmak gençler hem inandıkları için peşinden koşmak istiyorlar hem de reddedilmekten bunalmış durumdadır, onların kendilerine yeniden inanmaları ve bu şeylerin peşinden koşmaya devam etmeleri için ne gibi önerileriniz olur onlara?

Benim deneyimim bana bilemeyene, erişemeyene ulaşmayı öğretmişti. Ama benim için bu ulaşılma ve bilme alanını yaratabilmek ya da tamamlayabilmek gerekiyordu. Bu anlamda da benden yaşça büyük insanlar bana bu fırsatı sağlamıştı. Bu olanağı da artık sizlere de bizim sağlıyor olmamız gerekiyor, siz yeter ki isteyin. İstedikçe mutlaka kendinize bir yer bulursunuz, emin olun. Ben, gelecekte korkmuyorum, siz de korkmayın ve çalışmaya devam edin.

Biraz da kadınlar ve kadın haklarından bahsedelim; özellikle bu yeni gelişmelerle birlikte kadınların bir kısmı (hatta çoğu) kendini düşmüş, yenilmiş hissediyor, onların yeniden ayağa kalkmaları için onları nasıl motive ediyorsunuz?

Ben umudumu hiç kaybetmeyen bir kadınıyım. Yaşam bir pamuk ipliği gibi, ne zaman biteceğini hiç bilmiyorsunuz, ne kadar süreceğini de. Kaybettiklerimize üzülmeden yolumuza devam ediyoruz, o halde bize verilen anın kıymetini bilerek mücadeleye devam edeceğiz ve umutsuzluğa kapılmayacağız. Dışarıdaki kötü dünyaya gözünüzü kapatın, kendi dünyanızı yaratın; kendi dünyanızda ne istiyorsunuz? Ben kendi dünyamda eşitlik istiyorum, demokrasi istiyorum, laiklik istiyorum, çağdaşlık istiyorum. Bu motivasyon içerisinde kendi dünyanızı yaratın, başkalarının dünyasındaki bir oyuncu olmayın. Kendi dünyanızı yaratmak için mücadeleye devam edin, yelkenleri asla yere indirmeyin, sizin yelkenleriniz uçmak için, yere indirmek için değil.

Peki sizin gibi çalışmalar yapmak isteyenler, yolun başında olup da ilk adımı nasıl atacağını bilmeyenler, onlar ne yapabilirler, ilk adımı nasıl atabilirler?

Teknolojiyi kullanmaları, ulaşabilecekleri, çalışmak istedikleri alana doğru bir girişkenlik göstermeleri gerekiyor. Korkmadan girişken olmaları, sorgulamaları, kenarda köşede kalmamaları gerekiyor. O şansı yaratıp, şansınızı denemeniz gerekiyor. Bütün bunlar için ne istediklerini de bilmeleri gerekiyor. Gençler, lütfen kendiniz için bir adım atın.

Biraz da sizin çalışmalarınızdan bahsedelim, Uluslararası Cesur Kadınlar Ödülü'nü aldınız. Bu ödülü almaya layık görülmüş cesur bir kadın olarak diğer kadınlar nasıl cesur olabilirler, cesaret göstermek sizi nasıl hissettiriyor?

Cesaret nedir, onu konuşmamız lazım aslında. Cesaret, bilge bir liderdir, yol göstericidir. Ben bunu söylediğimde gözümün önünden 30 yıllık kariyer hayatım geçiyor. Benim hayatımda cesaret değişim yarattı, benim değişim yarattığım yerlerde farkındalık sağladı, farkındalığın sürdürülebilir olmasını sağladı. Peki cesaret ne idi? Bir ormanda üç gün yalnız mı kalmaktı? Hayır, cesaret bazen dik durmaktı, karşı durmaktı, ben buradayım diyebilmektir, cesaret ilke demektir, hiçbir zaman ilkelerinden ödün vermemektir ve en önemlisi harekete geçmektir. Cesaret, kaybolmadan bu yolda yürüyebilmektir.

Son olarak da; bir sürü insan bu toplumsal sorunlar hakkında fikir yürütüyor, tartışıyor, çevresiyle bu konular hakkında konuşuyor... Ancak bütün bunlara rağmen kimse inisiyatif almıyor, sizi inisiyatif almaya ne teşvik etti?

Beni daha genç yaşta, 18 yaşındayken annemin ve babamın bana duydukları güven teşvik etti. Çünkü bu bana öz güven verdi. Özellikle bu öz güveni arkadaşlarımda göremememdi beni teşvik eden. Onların kendilerinden emin olmayışı, ufukta hedeflerinin olmayışını gördükçe sorgulamaya başladım. O günlerin beni sorgulamaya iten noktası, kendilerini geliştirmek konusunda ailelerinden bir geri dönüş alamamış, özgüveni verilmemiş arkadaşlarımı görmektir.

Fotoğraf: Alara Berru Kapdan

Rüyalar Nerede Bulunurlar ve Ne İşe Yararlar?

Ece Azra Aktürk

Küçükken üzerimde toz pembesi elbisemle gezdiğim sokaklarda yeniden yürüyordum. Begonviller hatırladığımdan daha soluk görünüyordu ama yine de bırakmamışlardı evlerin metal çitlerini. Yasemin kokusu yerini is kokusuna bırakmıştı. Hala hava hep güneşliydi ama artık güneşin ışıkları daha canlı ve ılık hissettirmiyordu, sadece rahatsız ediyordu. Belki de ben hep fırtına beklentisi içindeydim, fırtına başlamadıkça gerginliğin daha da arttığını sanıyordum. Bir gerçek olmasa bile çok bir önemi olmazdı, önemli olan benim yaşanan olayları nasıl algıladığımdı. Yıllar boyunca başka şehirlerde yaşamıştım, burası küçük geliyordu artık. Buralardan uzaktayken belki bu şehir ev gibi hissettirir diye düşünmüştüm lakin eski evim dahi yabancı geliyordu artık. Sıkıntılı zamanlardı, mart ayında baharın geldiği yanılsamasına kapılıyordum ama kış bırakıp gidememişti henüz.

Ben falezlere doğru yürüdükçe hava kapanmaya başladı. Denizden esen rüzgâr içime işliyordu. Hava belki serindi ama yalnız hissettiğimde daha da çok üşürdüm. Paltomun düğmelerini ilikleme yerine ellerimle birleştirdim iki yakasını. Bir yandan denizin görkemli dalgalarını izlerken diğer yandan paltonun düğmesiyle oynuyordu bir parmağım. Pek de mutsuz değildim aslında. Sadece bir şey hissetmiyordum, belki de beklentim olmadığındandı. Ayakkabım vurmaya başlamıştı, yine de yakın zamanda yürüyüşten dönmek istemiyordum. Falezin kenarındaki tahta çitlere yaslanmışken yanımdaki banka baktım. Bankta oturan yaşlı kadına baktığımda beni yargılayıcı gözlerle süzdü. Rahatsız olup falezlerden aşağı inmeye karar verdim. Yamuk merdivenlerden yavaş yavaş indim. Kayalıkların en alçak kısmına indiğimde ise yol ikiye ayrıldı. Bir yolda genç bir adamın dolandığını görünce diğer yolu seçtim. Kayanın ucuna gidip oturdum, ayaklarım boşlukta salınıyordu. Ne hayaller gelip geçti diye düşündüm, kimler geçti. Geride sadece acı bir tat bırakmışlardı ağızımda. Eskiden kaçıp gitmek isterdim sesiyle konuşmamızı bölüp geçen uçaklarla, denizde süzülen gemilerle. Artık bunu da istemiyordum çünkü gidecek yerim

kalmamıştı. Sanki her şey çok yakındaydı, tüm hayallerim ve mutluluğum. Lakin tam uzanıp alacakken hayat elimi kısıtliyordu, canımı yakıyordu. Asla ulaşamıyordum yakında olanlara, artık denemeyi de bırakmıştım. Sanki her şey daha parlaktı bir zamanlar. Artık hafif karanlıktı, biraz da rüzgarlıydı.

Bulutlar göğü kapladığı için güneşin batışını fark etmemiştim ancak karanlık iyiden iyiye çökmüştü. Uzakta dolanan adama baktığımda yok olduğunu fark ettim. Dalgalar olanca gücüyle çarpıp kayaları yok etmeye çalışırken gece kayalıkların tehlikeli olabileceğini düşünüp geri dönmeye karar verdim. Kalkarken dengemi kaybettim, denizden çok da yüksekte olmayan kayadan düşüyordum. Su seviyesi aniden yükseldi ve üzerimdeki kuvveti aşağı düşmemi engelledi. Sanki benim yardımına koşan bir el vardı denizin altında. Üzerimdeki şoku atlatamadan geri çıkıp ayağa kalktım. Biraz ileride karayla bir bağlantısı olmayan bir kaya parçasının üzerinde karanlıkta bir insan silüeti gördüm. İki dakika önce orada olmadığına emindim, bu karanlıkta nasıl hızlıca karşıya geçmiş olabilirdi? Rüzgâr dört bir yandan fısıltılar getirdi kulağıma "Sana bir teklifim var." dedi bu ses. Kayadaki insan sanki bana döndürmüştü vücudunu ama ses sadece ondan değil her taraftan geliyordu, kafamın içinde bir ses gibiydi. "Eskisi gibi olmasını ister misin her şeyin? Gücü, kontrolü geri alabilirsin. Hep istediğin gibi." dedi, "Karşılığında ise sadece gecenin en tatlı saatlerinde insanların gördüğü en güzel rüyaları getireceksin bana.". Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. "Gerçekle rüyaların, hayallerin ne farkı vardır ki? Gücü sadece gerçekleri çalarsan elde edebilirsin." dedi bana. Sesi öylesine yumuşak geliyordu ki ona inandım, belki de sadece inanmak istemiştım birine, bir düşünceye.

Falezlerin merdivenlerinden yukarı geri çıktım. Sokaklarda yerde yatan birkaç kişi ve sokak köpekleri dışında hiçbir canlı yoktu. Sanki ölü bir şehirde geziyordum. Evsizlere dokunmadım, evlerin içindeki rahat yataklarında uyuyanlara odaklandım. Evlerine girip rüyalarını izledim.

Bazıları korku içinde kıvranıyorlardı, onların bana ihtiyacı yoktu. Rüyasında iş seyahatine çıkan karısının geri döndüğünü gören adam, beklediği iş teklifini aldığı gören kadın, yakında gelecek olan torununu gören yaşlı kadın ise gazabımdan kurtulamayacaktı. Çocuklara ise bir iyilik yapmaya karar verdim. Eğer rüyalarını küçükken alabilirsem ileride hayal kırıklığına uğramayacaklardı. En küçük güzel rüyaları bile çaldım gözlerinin önünden. Yazın ayaklarına deniz dokunurken serin rüzgârın yüzlerini yalayıp geçeceğini rüyalarında göremeyeceklerdi, hatta günlerdir baktıkları kenarda duran saksıdaki çiçeğin büyüdüğünü bile. Ben ilerledikçe sokaklar daha da karanlığa gömülüyordu. Sokak lambaları yanmıyordu, dolunayın ışığı ise erişmiyordu bu sokaklara. Belki de erişiyordu ama hiçbiri eriştiğine inanmayacaktı artık.

Falezlerin kıyısındaki kayalıklara geri döndüğümde ise o kişi aynı kayalıklarda beni bekliyordu, geleceğimi tahmin etmişti. Elini uzattı, "Artık korkmana gerek kalmadı çünkü senin onlardan çalma sıran geldi." dedi. Kayadan ayağımı havaya uzattığımda ayağımın altında kalan su kütlesi yükselip ayağımı destekledi. Ona doğru denizin üzerinden yürüdüm. Suyun gücü öylesine kaldırıyordu ki yerde yürüyor gibi hissettim. O ise kayanın ucunda durmuş beni bekliyordu. Kayaya yaklaştığımda bana çıkmak için yer bırakmayınca sadece elimdeki tatlı rüyaları ona uzattım. Dolunayın ışığı yüzüne yansıdığında yüzünün sadece ifadesiz olduğunu fark ettim. İnsan figürüne benzeyen kumdan yapılmış bir yaratıktı. Elim ona değdiğinde ise insan değil de kuma dokunuyor gibi hissettim. Elimdekileri aldığı anda parçalanıp yok oldu. Üzerinde durduğum su kütlesi ise aniden beni kucakladı ve içine çekti. Suyun içinin ise dışından bir farkı yoktu sanki. Havada süzülür gibi aşağı doğru indim yavaşça, nefes de alabiliyordum. Suyun altı sanki sokaklardan ay ışığını çalmışçasına aydınlıktı. Tabana ayağım değdiğinde ise çevremi rengarenk balıklar çevreledi. Beni bir tarafa doğru yönlendiriyorlardı sanki. Suyun altındaki kayalıklara götürdüler, sanki oturmam için yer bile hazırlanmıştı. Hepsisi benim emrimde gibi hissediyordum. Kayalıkların sağ tarafında bir insan heykeli gördüm. Daha da yakından bakınca akşamüstü kayalıklarda dolanan adama benzediğini fark ettim heykelin. Adam hakkında

endişelendim ancak "Senin hayallerini çalan oydu, ona acımamalısın" dedi önce duyduğum fısıltılar. Kayalıklar arasında bana ayrılan yere otururken yeniden kulaklarıma sesler "Sadece bizim için rüyaları çalmanı istiyoruz. Karşılığında ise gerçeklik senin olacak ama bizden kaçmaya çalışırsan sen de onun yanında sonsuza kadar kalırsın." diye fısıldadılar "Evine yeniden hoş geldin."

Fotoğraf: Alara Berru Kapdan

Benim Hala Umudum Var

Zeynep Bülbül

"Evet, buyrun lütfen. Herkese afiyet olsun."

İşte son on dakikadır duymayı beklediğim cümle! Bizim evde sofraya herkes oturmadan, bir de ailenin en büyüğü "Hadi afiyet olsun." demeden yemeklere başlanmaz. Sonunda tüm gün hayalini kurduğum andayım, kurt gibi acıktım bugün. Okulda doğru düzgün yemek de yiyemiyorum ki, damak tadıma uymuyor. Arkadaşlarımdan epey laf işitiyorum ama ne yapayım ben de yemek seçiyorum! Sofra da nasıl güzel, anneannem döktürmüş yine. Bir tarafta mezeler, bir tarafta zeytinyağlılar. Of bir de zeytinyağlı yaprak sarması, tadından yenmez! Tam ilk lokmamı ağızıma götüreceğim ki, dedemin sesiyle irkiliyorum. "Ela'cığim haberleri aç bakalım yavrum, memlekette neler oluyor öğrenelim." Bir koşu gidip sehpanın üzerinden kumandayı alıyorum. "Nereyi açayım dede, yine senin kanalı mı istiyorsun?", "Olur yavrum, bir tek onlar düzgün haber yapıyor ne de olsa." Kanalı açtığım an sofraya geri dönüyorum, aklıktan ellerim titriyor resmen. "Kızım aç sesini, duyamıyoruz ki." Bir ağız tadıyla da yemek yedirmiyorlar ya, pes! Kumandayı kaptığım gibi sesi neredeyse en sonuna getiriyorum.

"Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri atanan yeni rektörü protesto etmek için eylemlerine devam ederken, "2911 sayılı Kanun'a muhalefet" ve "görevli memura mukavemet" suçlarını işledikleri tespit edilen şüphelilere yönelik eş zamanlı operasyon yapıldı. On dört kişi **yeniden** gözaltına alındı."

Dedem kendi kendine söyleniyor. "Ne hale getirdiler gençleri, olacak iş değil. İçim daralıyor, içim! Şu hale bak, değiştir kızım şu kanalı." Kimsenin daha fazla canı sıkılmadan, hemen başka bir kanal açıyorum.

"Sağlık Bakanlığı'nın açıkladığı tabloya göre son 24 saatte 193 kişi hayatını kaybetti. Tabloya göre semptom gösteren bin 706 kişiyle birlikte toplam 42 bin 551 yeni vaka tespit edildi. Son günlerde artan corona virüsü vakalarının ardından Türkiye'de durum vahim bir hal aldı. Sağlık Bakanlığı'nın son açıkladığı verilerin ardından Türkiye günlük vaka sayısında **yeniden** Avrupa'da birinci, dünyada ise ikinci oldu."

Bir yandan tabağıma dolmaları dizerken masadaki herkesin yavaş yavaş bir huzursuzluğa kapıldığını hissediyorum. Keyifle oturduğumuz yemek sofrasında, herkes yüzü asık bir şekilde yemek yemeye devam ediyor. Arka arkaya duyduğumuz haberler yüzünden iyice tüm ailenin yüzü düştü, iyi mi! "Haberleri değiştiriyorum ben, güzel güzel yemek yiyemedik." Kanalı değiştiriyorum.

"Sevgili seyirciler, son dakika bir haberle devam ediyoruz. Türkiye, "aileyi yıktığı, geleneksel değerlere karşı olduğu ve eşcinselliği meşrulaştırdığı" gerekçesiyle İstanbul sözleşmesini feshettiğini duyurdu, kadınlar **yeniden** mağdur oldu."

Ablam elindeki çatal, bıçağı düşürüyor. Masadaki kimseden çıt çıkmıyor. Herkesin gözleri bomboş, hissizce bakarken, annemin ve babamın gözlerinde nefret görüyorum. Benim de iştahım kalmadı artık. Evde derin bir sessizlik hakim, yalnızca spikerin sesi yankılanıyor. Bir şey yapmam gerektiğini fark ediyorum ve bir kez daha kanalı değiştirmeye yöneliyorum.

"Sevgili seyirciler, maalesef **yeniden** bir kadına şiddet haberiyle karşınızdayız. Boş arazide başından vurulmuş cansız bedeni bulunan Bahriye Buket İlhan'ın erkek arkadaşı Batuhan Başaran'ın da aralarında bulunduğu 3 kişi tutuklandı."

Dedemin aniden ayağa kalkmasıyla irkiliyorum. Hızlı adımlarla televizyonun başına gidiyor ve televizyonu tamamen kapatıyor. Kimilerinin gözü yaşlı, kimileri derin bir öfkeyle bakıyor tabaklarına. Zehir gibi geçen bir yemeğin ardından hepimiz salona yerleşiyoruz. Yemekten beri kimsenin ağızını bıçak açmıyor. Sonunda kalkıp radyoyu açıyorum ve o sessizlikte, hepimiz şarkıya kapılıyoruz.

"Benim hala umudum var, isyan etsem de istediğim kadar..."

"Güzel günler bizi bekler, eyvallah dersin olur biter..."

Kendimizi şarkıya bırakıyoruz, **yeniden** umuda sarılacağımız günlerin, **yeniden** gökyüzünün mavi olacağı günlerin, **yeniden** çiçeklerin açacağı günlerin hayalini kurarak gözlerimizden süzülen yaşlarla ailecek şarkıya eşlik ediyoruz...

Rutin Düşüş

Melis Selek

Gözlerimi açmak istemiyorum,
Sadece nefes al, nefes ver...
Belki de ters taraftan kalkıp
Başlamak istemiyorum güne.
Görecek kimse yok,
Ben uyuyor gibi yapıyorum,
Sanki günün telaşıyla
Uyanmamış gibi erkenden.
Kim bilir, belki kendimi kandırırım,
Gözümü açmaya.
"Olmaya" hazır olduğumu düşünürüm.

Olmak bile zor gelirken,
Yapmaktan kaçtığım
O kadar çok şey var ki...
Eskinin izleri bırakmıyor yakamı.
Hala alışamadım.
Günler birbirine karışmış,
Her sabah yataktan
Kalkışım içimde bir savaş,
Ayağımı yere atışım
Daha derinlere savruluş.
Her gün bir kat daha aşağı.
Bıkmadan, usanmadan,
Yeniden,
Yeniden,
Yeniden ve
Yeniden...
Ta ki yere çarpana kadar.

Farkındalık, biraz da umutsuzluk
Gelmeyin artık peşimden.
Düştüğüm yerden
Kalkmak istiyorum artık.
Gülmek istiyorum,
Düşüncemde karamsar fısıltılar
Uçuşmadan.
Eskiden sahip olduklarımın
Eksikliğini hissetmemek bir sancı gibi.
Tek
Kalmaktan korkmamak artık
Kendi zihnimin içinde.

Nefes al, derin bir nefes ver...
Gözlerimi açıyorum yavaşça.
Hazır olmak zorundayım güne.

İçimde kaybettiğim bir yerde,
Her şeyin değişebileceği
Hakkında belkilerle.
O zamana kadar her şey
Yeniden...

Fotoğraf: Zeynep Acar

Ferman-ı Âdâb

İrem Gözlükaya

Efendim,
Bilirim ki
Sarayının padişahı, evinin direğisindir.
O yüzden sana ikrar ederim efendim,
Yanarım....
İçimde bir arzu-yu mâsiyet.
İçimde bir haklar arzusu
Konuşma arzusu
Çığlık atma arzusu
Efendim,
Haklarımı isterim.

Yeniden değil
Yenisinden,
İstemeye cüret ederim.

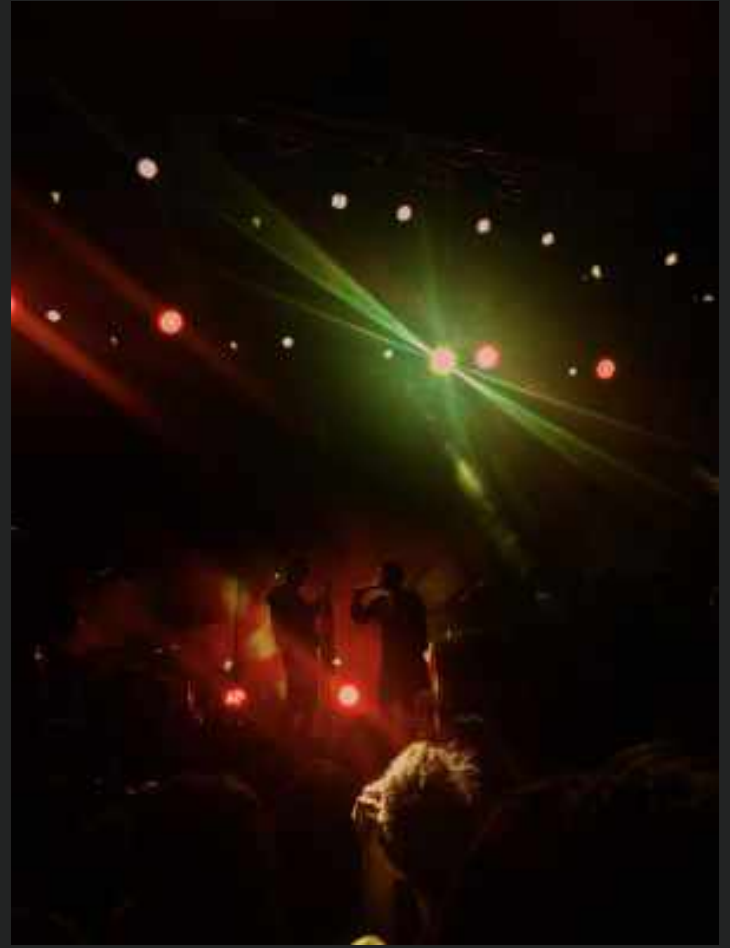
Sokakta "alo baba nasılsın" demeden,
Yürümek
Koşmak
Sevebilmek isterim.

Tenim kadar günahım varsa bırak da günahkâr
olayım,
Afişlerim kadar suçum varsa bırak da yargılanayım
Eteklerimin boyu kadar günahım var bu dünyada,
Seninse takken kadar aklın.

Geçenlerde bir gazete okudum,
Sesi kürsüden yüksek.
Yazıyordu;
"Gece Bu Saatte Ne İş Vardı?"
İsmi bilmiyorum ama,
Millet orospu diyordu,
Tam bir fahişe...

Evet paşam tam bir fahişeyim!
Yavşamayı da yaşamayı da hak ederim.

Yeniden değil,
Yenisinden istiyorum bu düzenin.

Fotoğraf: Zeynep Acar

Her Şey Bitince

Defne Bozkır

Her şey bitince mi başlar,
usul dalgalar?

Fırtınalı gece sonrası,
denizin yüzünde,
önce sağa,
sonra sola,
bakınıp duranlar...

Gecenin bitişine şaşırırlar,
hiç bitmeyecek mi sandılar?
Akmayı mı unuttular?
Yoksa ne yapacaklarını mı bilemiyorlar?

Her şey bitince mi konar,
sümbülün yüzüne tebessüm?

İlkbaharın sabahı geldiğinde,
rüzgâr başını çevirdiğinde,
o zaman çıkar mı yeryüzüne?
Onu biri duysun,
biri görsün diye...

Yorulmamış mıydı,
rüzgârın adi gülüşünden?
Boynunu bükmekten,
ve terk edip gitmekten...

Her şey bitince mi dinler,
bülbül kendi sesini?

Genç bir ağacın kollarında,
bir aşığın şiiridir,
bir kavuşanın bestesidir,
yeniden söylediği.

Hatırlar mı o,
kırlangıçla kavgasını?
Bir bulutun dansıyla paylaşmadığı,
yemyeşil sahneyi ve alkışları...

Her şey bitince mi gelir,
sarı kurdeleli kız çocuğu?

O zaman mı çalar kapıyı,
elinde sepeti,
ve pamuklara serilmiş,
masmavi gözleri?

Her şey bitince çıkar.
Evet, çıkar.
Bir ahşap kayığın ardından...
Ve işte o zaman bakar,
bir mutsuz gülümsemeye arkasından.

Fotoğraf: Sarp Gürel

İyi Akşamlar Deutschland

Bariş Kalaycıoğlu

Semtın her yerinden görünen, civar binalardan daha yüksek, kül rengi açık otoparkın 4. katında iyicene eski bir araba park edilmiş. Soğuk, baygın gri kolonların arasında, paslanmış, lastikleri artık neredeyse kullanılamayacak kadar incelmiş, üzerindeki siyah boyası yer yer sökülmüş biçimde, betondan bu labirentin içinde pusuda bir asker gibi kamufle olmuş, bekliyor. Yılların birikimini taşıyan bir tetikçi edasıyla etraftaki boş park alanlarına ciddiyle doğrulmuş, susuyor. En usta koleksiyoncunun bile modelini anlayamayacağı vaziyetteki bu kahırlı 72 model Kadett B, bir şeyler beklediği belli, ama ne beklediği belli olmayan bir halde bütün katı sessizliğindeki huzursuzlukla kaplıyor. Sanki bulunduğu kattaki diğer bütün arabaların hurda olduğunu ve çalışmadıklarını biliyor gibi, bir mezarlık bekçisinin gerginliği ve skunu ile park edilmiş, düşünüyor.

“İyi akşamlar Deutschland! Bugün 12 Ocak Perşembe, saatlerimiz 19.00’ı gösteriyor. Her gün olduğunuz gibi bugünkü kasvetli iş çıkış saatlerinde de bizimle olduğunuz için çok teşekkür ederiz efendim. Bugün yine ülkenin her yerinde bol bulutlu, insanı bayan havalardan biri vardı. Aramızda kim bilir senelerdir bu kapalı gökyüzü ve gri bulutların altında dirsek rtmş kaç dinleyicilerimiz vardır. İster yakın zamanda gelmiş olun, ister geleli yıllar geçmiş olsun insan vatanını çok özlüyor be. Neyse, biz lafı fazla uzatmadan her zamanki gibi sizden gelen isteklerimize geçelim. Bugünü değerli dinleyenimiz Osman Bey ile açıyoruz efendim. Kendisi bizi Frankfurt’tan takip ediyormuş. ‘Geleli 6 sene oluyor ama hala Mersin’imin havasını, insanını, kaldırımlarını, her şeyini o kadar özlüyorum ki bazen kendimi çalıştığım marketin ofisine kilitleyip ağlıyorum’ demiş. ‘Buralar insanın hiç hayali gibi çıkıyor. Memleketimden srnyoruz diye çıkmıştım, burada kafamızı yerden kaldıramaz haldeyiz. Meğersem ne değerliymiş kader kıymet bilmek. Neyse canım, dert anlat anlat bitmez. Küçük bir ricam olacaktı. Size zahmet Ayten Alpman’dan Ben Byleyim’i alabilir misiniz? Teşekkürler’ diyerek bitirmiş mektubunu Osman Bey. O zaman Ayten Alpman’dan Ben Byleyim geliyor efendim. İyi dinlemeler.”

Kıpırdadıka arabanın aşınmış deri koltuklarından gelen hişirtı ile radyodan gelen müzik çakışıyor, insanı iyice sinir eden, beynini gıcıklayan bir ses oluşuyordu. Uzun siyah saçları alnını tamamen kapatmıştı. apaklı gözlerinin arkasında yarı korku, yarı öfkeyle yanan ateşin işığı, önündeki kahverengi direksiyonu hafifçe aydınlatıyordu. Radyonun solgun sarı işığı mıydı yoksa bu? Can sıkıntısı her halinden belliydi. Hareket etmiyordu. Hareket ettikçe duyduğu ses sanki kafasının içindeki her duvara çarpıp beynini patlatacakmış gibi hissettiriyordu. Radyonun sesi kısıktı ama rahatça duyuluyordu. Dışarıdaki işıklardan sadece ikisi yanıyor, bir tanesi de her 7 saniyede bir kısacık yanıp sönüyordu. Ağır bir hareketle yan koltukta duran çantasının n gözüne uzandı. Fermuarı yavaş bir hareketle açtı. İçi bükülmüş, ince kağıtlı, sarı filtreli sigaralar dolu naylon bir poşet çıkardı. Poşeti açıp içinden en düz sigarayı alıp, ağzına götürdü. Vites kolunun yanındaki kibrit kutusunu aldı. Kutuyu açıp, bir kibrit aktı. Bir anda ortaya çıkan, ağır kükürt kokulu gri bulutun içinde sigarasını yaktı. Bir duman çekti. Naylon poşeti ve kibrit kutusunu kısa bir hamleyle yan koltuğa fırlattı. Olabildiğince az, küçük hareketlerle ikinci bir nefes almak için sigarayı ağzına götürdü. Bir duman daha aldı. Bu seferki daha ağırdı. Boğazında sert bir yumru olduğunu hissetti. Yutkunmak zorlaşmıştı. Gerginliğin bedenini sardığını fark etti. nc bir nefes için hareketlendi. Sigarayı ağzına götürdü. Ve üçünün arasındaki en ağır dumanı ciğerlerine çekti. Korkunun yumruğu işte tam karın boşluğuna vurmuştu. Bedeninin soğuduğunu, teninin solduğunu, parmak uçlarının iyice buz kesildiğini hissetmeye başladı. Kendini sakinleştirmeye çalıştı. “Sakin oğlum, bi şey yok lan. Cemil Abiyi ararım şimdi halleder o. Adam bizi salacak değil ya.” diye geçirdi kafasından. Korkunun içinde incecik bir mantık dalına tutunduğunu hissetti. Cemil abi el atardı işe. Di mi? Atardı. Ya da acaba? Atardı herhalde ya. Aynen aynen. Kendisini avutmakta çok başarılı olamamıştı bu sözler. Ama bir nebze de olsa ne yapacağını biliyordu. Cemil Abi’yi arayacaktı. Vites kolunun önündeki bardaklığa koyduğu telefonuna uzandı. Elleri iyice soğumuştu.

Telefonun tuş kilidini açtı, rehberine girdi. Kayıtlı iki üç numara içinden biraz aşağıya inince "Cemil Abi" yazısını gördü.

"Efendim sırada Gökalp Bey var. Kendisi Münih'ten katılıyormuş aramıza. 'İki senedir Almanya'dayım ama sizin radyonuzla birkaç hafta önce tanıştım. Ya ben nasıl böyle bir şey hiç aramadım, nasıl farkında olmadım bu programın diye de kızdım kendime sonra. Gurbet elde memleketimin ezgilerini sizde bulmak ne kadar güzel, ne kadar değerli bir duygu anlatamam. Allah sizden razı olsun.' demiş kendileri. Teşekkürler Gökalp Beyciğim esas sizden razı olsun. Bizi aramış bulmuşsunuz bizim için de bu çok değerli. 'küçükken yazın hep babamla Giresun'daki bahçemizde vakit geçirirdik. Ormanda gezmeye çıkardık beraber sıkça. Upuzun, kalem gibi kayın ağaçlarının altında sazını alıp bağıryanık türküler söylemeye bayılırdı. Ben de hayran hayran onu izler, yavaş hareketlerle sağa sola salınırdım. Ah ah babam... Ne güzel adamdın sen... Sizden ricam babam ve Giresun'unun hatırına Semiramis Pekkan'dan Bana Yalan Söylediler çalabilir misiniz? Çok teşekkürler' demiş. Hay hay efendim. hatırına Semiramis Pekkan'dan Bana Yalan Söylediler geliyor. İyi dinlemeler..."

Telefon birkaç kere ince ince çaldı.

—Vay Ferhat'ım benim! Nasılsın canım?

—İyiyim Cemil Abi ya idare eder işte. Sen nasılsın?

—Ben de iyiyim işte ya bildiğin gibi. İşler içinde boğulup gidiyoruz. Senin okul nasıl gidiyor, alışabildin mi buralara?

—Valla şu ana kadar fena değil abi. Yavaş yavaş alışıyorum işte.

—İyi iyi. Okumak güzel şey oğlum, oku. Baban boşuna vermedi onca parayı ta buralara gönderdi bak seni. Necip Abi hem büyüğümdür, hatırı büyüktür bende. 'Ferhat'ımı okutamadın sen' dedirtmem ona!

—Biliyorum abi sağ olası. Ya abi seni ne için aradım, benim şu pasaport işini ne zaman halledersin?

—Allah allah! Halledeceğim oğlum. Sen de amma sabırsız çıktın ha. Senin gibi bir sürü kişiyle ilgileniyorum ben. Herkese nasıl aynı anda yetişeyim Ferhatçıgım? Bir sürü kişi aynı anda milyonlarca şey istiyor benden. Bana da biraz anlayış göster ama! Lütfen yani! Halledeceğim

dediysem halledeceğim! Seni koca ülkede pasaportsuz bırakacak halim yok ya! Lütfen ama ya. Bu kadar güvensiz davranacaksan hiç gelmeseydin ama!

—Yok abi estağfurullah, ben onu demeye çalışmadım. Sadece-

—Ama Ferhatçıgım böyle olmaz ki. Ben dedim sana buralar kolay değildir diye. Şimdi sen işin hemen kolayına kaçıp bizi de zorda bırakmaya çalışıyorsun. Olmaz yani! Lütfen ama! Biraz anlayış, biraz empati yani di mi?

—Yok abi Allah aşkına yapma. Ben sana güvenmesem gelir miydim buralara böyle. Sadece bugün çok gerildim abi.

—Ne oldu hayırdır?

—Ya abi restoranda iş bitmişti, yurda dönüyordum bi 2-3 saat önce. Tam işte sokağı döndüm baktım bizim yurt binasının önünde böyle baya baya zırlı polis arabaları var, dışarda da bi ton insan birikmişti zaten. E tabi giremedim ben de içeriye. Şu yan mahalledeki açık otoparka geldim arabayı park ettim şimdi bekliyorum öyle. Bir saat falan önce Deniz'i aradım işte, n'oluyo diye sormaya-

—Deniz kim la?

—Abi şu kıvrıkcık saçlı, zayıf, Hatay'lı çocuk var ya, bizi aynı odaya koydun hani.

—He tamam tamam hatırladım. Eee?

—İşte n'oluyo neden polisler var falan dedim, 'kaçak kontrolü yapmaya gelmişler' dedi. Baya her yeri didik didik arıyorlarmış abi. Evrak gösteremeyenleri direkt götürmüşler. 4-5 tane Arap, 6-7 tane de Afrikalı çocuğu almışlar öyle dedi. O an orda bulunmayan öğrencilerin bile çanta, bavul, yatak, masa, çekmece ne varsa her şeylerini karıştırıyorlarmış. Benim her şey valizlerdeydi de, Allah razı olsun Deniz iki saat dil döküp ikna etmiş adamları bu valizler de benim diye. 'Bu yatakta kimse yatmıyor mu? Nasıl iş o? Kimi odada millet 7 kişi kalıyor sen nasıl tek kalıyorsun?' diye baya bi darlamışlar çocuğu. Bi şekilde dil döküp ikna etmiş, ben ekstra para ödüyorum tek kişilik kalmak için falan demiş. Aşağıya inip ödeme durumlarını kontrol etmişler o kadar yani. Resepsiyondaki eleman da sağ olsun herhalde farklı bir kayıt falan göstermiş. Deniz'e dedim polisler gidince bana yazarsın diye. Hala yazmadı işte onu bekliyorum.

—Tamam tamam. Merak etme sen. Birazdan gider onlar sen de geçersin odana. Buranın polisi böyle çok yapar. Senin evrakları da hallederim bi ara ben, hiç merak etme sen. Neyse benim kapatmam

lazım şimdi. Sonra konuşuruz.

—He abi bi de son bir şey var çok hızlı.

—Buyur canım?

—Bu arabayı verdin sağ olası da, bunun balatalar tamamen yanık abi. Araba zar zor duruyor. Bildiğin tanıdık var mı şunu ucuza halledebilecek?

—Ne bileyim oğlum ben! Aşağı mahallelere in oralarda sanayi vardır illa. Bulur uygun bi fiyata yaptırırsın. Neyse, hadi selamette.

Ve telefon soğuk, ağır bir sesle kapandı. Deniz'den bir mesaj yoktu. Korkusu pek dinmemişti ama tedirginliği bir nebze daha azdı. Elleri ve ayakları hala soğuktu, ama önceki gibi donuk değildi. Boğazındaki yumru olduğu yerde duruyordu, ama az da olsa hafiflemişti. Deniz'den hala bir mesaj yoktu. Radyoda bir iki kişinin daha istekleri çalınmıştı. Direksiyona çarpan solgun ışık olduğu yerde duruyordu. Dışarıdaki ışık yedi saniyede bir yanıp sönmeye devam ediyordu. Deniz'den hala bir mesaj yoktu. Bitmiş olan sigarasının izmaritini yere fırlattı. Yan koltuğa uzanıp naylon poşeti tekrar aldı. Tekrar bir sigara çıkardı. Ağzından, sadece sigara filtresinin duyabileceği yükseklikte, içi dolu bir küfür çıktı. Radyonun sesini biraz daha açtı. Saat ilerlemişti. Deniz'den hala bir mesaj yoktu.

“Evet efendim, böylece bir günün daha sonuna geldik. Çok güzel istekler aldık sizlerden, çok güzide eserler dinledik. Eserlerden daha değerli, sizlerin hikayelerini dinledik. Yarın yine aynı saatte, burada olacağız. Biliyorsunuz frekansımızı sıkça değiştirmek zorundayız. Bu yüzden bizden haberdar olmak için internet sitemiz www.iyiaksamlardeutschland.com'u takip ederseniz çok seviniriz. Malum stabil bir frekansta kalamıyoruz. Belki de kalabilseydik bu kadar değerli bir programız olamazdı ama. Neyse canım, bir sonraki bölüm için bir isteğiniz olursa veya sadece içinizi dökmek isterseniz bile internet sitemizden bir mesaj kadar uzağınızdayız. Siz değerli dinleyenlerimize nereye gitsek bizimle geldiğiniz için, ve nereye gitseniz bizi de yoldaşınız yaptığınız için çok teşekkür ederiz. Sağlıcakla kalın. İyi Akşamlar Deutshcland.”

Fotoğraf: Alara Berru Kapdan

Yeniden

Ece Azra Aktürk

Ormanın içinde yürürken uzaktan bir ırmağın sesi, donuk geçen bir kış sonrası yeniden akmanın coşkusunu yaşayan bu ırmağın sevinçli haykırışları geliyordu. Yönünü o tarafa çevirdi. Yeniden çiçeklerini açan ağaçların tatlı kokusu onu sarhoş etmişken, üç aylık gelinliklerini üzerlerinden atmış çimenler göz kamaştırıcı yeşillikleri ile kafalarını çıkarmışlardı. Ağaçların azimle ördükleri dallardan geçemeyen güneş, biraz ilerde akan suyun üzerinde hakimiyetini kurmuştu. Korudan çıkınca yüzüne bir nem dalgası çarptı. Dağın tepesinden eriyip gelen bu sular, yeniden bahar gelmesinin heyecanı ile kendilerini havaya da atmışlardı. Irmağa biraz yaklaştı ve üstünde hiçbir şey olmayan ayaklarını suya soktu. Vücudunda bir titreme ilerledi. Ne kadar erimiş olsa da suda hala karın dokunuşu hissediliyordu. Bacaklarını yavaşça sallayarak suya bakmaya devam etti. Bu sefer de atlatmışlardı, soğuk bir kez daha gitmişti. Kış bitmiş, yeniden bahar gelmişti.

Fotoğraf: Zeynep Acar